

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8631/2025
16.07.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, др Илије Зиндовића и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, и др. сви из ..., ВВ из ... и Стамбене заједнице Димитрије Туцовић ..., Ужице, чији је заједнички пуномоћник Неђо Јовановић, адвокат из ..., против туженог ГГ из ..., чији је пуномоћник Михаило Крстић, адвокат из ..., ради утврђења и исељења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2659/24 од 12.03.2025. године, у седници одржаној 16.07.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2659/24 од 12.03.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2659/24 од 12.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П 465/24 од 17.06.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле Стамбене заједнице Димитрије Туцовић број ... и утврђено да је раскинут уговор о издавању у закуп златаре „Пашко“ у улици Димитрија Туцовића број ... у Ужицу, закључен под бројем 2/2006 дана 23.01.2006. године, и обавезан је тужени да тужиљи преда у посед испражњен од лица и ствари, пословни простор – једну просторију, трговину златарска радња, корисне површине 5,11 м², постојеће у приземљу стамбено-пословне зграде у Ужицу улица Димитрија Туцовића број ..., изграђене на кп. бр. ... КО Ужице, уписане у лист непокретности ... КО Ужице. Ством другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца АА, ББ, и др. којим су тражили да се утврди да је уговор о издавању у закуп ближе описан у ставу првом изреке првостепене одлуке раскинут и да се обавезе тужени да им преда у посед испражњен од лица и ствари предметни пословни простор. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи Стамбеној заједници Димитрија Туцовића ... Ужице на име трошкова парничног поступка исплати износ од 287.058,00 динара са каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2659/24 од 12.03.2025. године, ставом првим изреке, одбијене су, као неосноване жалбе тужилаца и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке, тако што је обавезан тужени да тужиљи Стамбеној заједници Димитрије Туцовић број ... Ужице на име трошкова поступка плати износ од 287.058,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате, док су остали тужиоци обавезани да туженој на име трошкова поступка исплате износ од 261.000,00 динара са каматом од дана извршности одлуке о трошковима до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној применом члана 404. став 1. ЗПП.

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев тужиље Стамбене заједнице Димитрија Туцовића број ... Ужице, и утврђено да је раскинут уговор о издавању у закуп, закључен 23.01.2006. године, и обавезан тужени да тужиљи преда у posed испражњен од лица и ствари предметни пословни простор применом члана 585. Закона о облигационим односима. С обзиром на то да одлука о овом тужбеном захтеву зависи од утврђеног чињеничног стања, а нижестепени судови су на основу утврђеног чињеничног стања одлуку о основаности тужбеног захтева тужиље Стамбене заједнице засновали на примени одредби материјалног права – Закона о облигационим односима, па узимајући у обзир врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су за своју одлуку дали нижестепени судови, то по оцени Врховног суда не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса, правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе нити ново тумачење права, Наводима ревизије кроз указивање на погрешну примену материјалног права, заправо се оспорава утврђено чињенично стање, што није законом прописан разлог за изјављивање посебне ревизије.

Из изложених разлога, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредности предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 12.02.2020. године. Вредност предмета спора је 169.286,00 динара.

С обзиром на то да вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена, са којих разлога је Врховни суд, применом члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић